

[Ernst B. Schmidt]

Nu er dette lovforslag jo fremsat ikke af regeringens, men af Venstre og De Konservative, så vidt jeg forstår. Det forslag, vi har her, er nu underskrevet af trafikminister Ikast, men lad det ligge; det er det samme forslag, er jeg vidende om.

Det kan vi som sagt ikke støtte – fordi vi ikke regner med, at det får flertal – medmindre det skulle vise sig, at der virkelig er ved at være et flertal, som kan medføre, at vi undgår at belaste Vejle fjordsbroen mere. Vi ved jo alle, at den allerede i 1996 når 80 pct. belægning, og vi ved også, hvordan det er, når det stormer: Så må man i Vejle have alle lastbiler og campingvogne ned igennem Vejle by. Det er dårlig trafikplanlægning. Der er vi faktisk så negative, som vi kan være.

Endelig foreligger der et forslag, der hedder lovforslag nr. L 180, fra den nuværende trafikminister: lov om visse hovedlandevejsstrækninger. Det går jo ud på at anlægge nogle veje, og ud fra de betragtninger, som jeg har omtalt før, kan vi ikke støtte dette forslag.

Det er ikke sådan, at vi ikke er interesseret i anlæggelse af motorveje, men vores økonomi tillader det efter vores mening ikke. Man kan diskutere, hvor meget beskæftigelse det medfører. Vi mener, at pengene kan bruges bedre på en anden måde, og det er så vores indstilling, at vi vil stemme imod det forslag.

Så kommer jeg til noget helt tredje, den overordnede trafikplanlægning her i Danmark. Om den har jeg før sagt her fra denne talerstol, at det er de forhåndenværende politiske søms princip, man laver veje efter, mere end efter trafikplanlægning og trafikbehov. Det er i hvert fald en overbevisning, som jeg tror at man kan bevise.

Nu håber jeg så på, at der måske kan ske noget nyt. Jeg står her med en pressemeddelelse fra Trafikministeriet, der er dateret den 17. februar 1993, hvor trafikministeren meddeler, at han har truffet beslutning om at foretage ændring i Trafikministeriets organisation, og det skal jeg ikke begræde; så er det sagt. Derefter følger: »Disse ændringer indebærer, at Trafikministeriet fremover skal ledes af nye dynamiske kræfter, der kan forestå den forandring og fornyelse på transportområdet, som trafikministeren ønsker at gennemføre.« Der må jeg så sige, at det jo ikke er helt sikkert, at ministeren ønsker at gennemføre det samme som

Fremskridtspartiet, men det er dog trods alt en fornyelse. Lad os så håbe, at vi kommer lidt videre med det, der hedder trafikplanlægning, som er væsentligt.

Og så har jeg jo lyttet til debatten her. Den har været lang. Hr. Svend Heiselberg var bl.a. inde på dette med natur og trafik i naturen, og hvad deraf kunne følge. Jeg er da ikke helt sikker på, om trafikplanlægningen med hensyn til at beskytte naturen ikke i nogen grad er forfejet. For det første er det mit indtryk, at dyrelivet ikke reagerer på støj på samme måde som mennesker. Det kan jeg næsten bevise ved, at man kan køre hen til næsten enhver dyreart enten i bil eller på traktor. Hvis man skal på tur i vildtparker og andre steder, så skal man køre i bil eller jeep, eller hvad man nu ellers bruger, for ikke at genere dyrene og for ikke selv at blive generet.

Nu kom hr. Svend Heiselberg så ind på den vej, man havde anlagt igennem et naturskønt område. Her kan jeg ikke lade være med at tænke på, at i det gamle forslag var der noget, der hed A, B, C, D, E og F – jeg ved ikke hvor mange bogstaver, som oprindeligt var aftegnet. I den af Vejdirektoratet udgivne bog »Linjevejsundersøgelsen« står der faktisk fra Vejdirektoratets side om en linje, der hedder D og F, ud for linje D, »... der trafikalt er en udmærket løsning, er sammen med linje F forkastet på grund af deres forløb gennem meget følsomme landskaber«. Hvis man skulle til at undersøge, hvor vi gavner menneskene og naturen bedst, så er det da muligt, at man ville gå ind i en helt anden boldgade. Jeg har også fået oplyst, at der ikke er noget, der er så godt undersøgt med hensyn til naturen som vejbygningsplanerne. Det er fra Vejdirektoratets interne avis nr. 1 fra januar 1993, hvor man siger, at hver en frø er blevet spurgt. Det gælder Silkeborg-passagen.

Ifølge Jyllands-Posten for den 21. februar 1993 vil man gerne lave en storstilet redningsaktion for urfuglen på Randbøl Hede, hvor man vil have lavet 6.250 ha – det skal med i et sådant projekt. Og hvad vil man så? Det er natur. Det skal fredes, men man vil anlægge 40 km stianlæg, for at man kan komme ud og nyde det. Hvis man ved, hvordan urfugle har det, når mennesket kommer i nærheden, så mener jeg, at det er helt forfejet. Men man kunne muligvis anlægge nogle veje; så var der en chance for, at man kunne se en urfugl.